

tigt Tempo, at vi kunde se disse Restriktioner bortfalde i en ikke alt for fjern Fremtid. De Ændringsforslag, som Udvalgsflertallet er naaet til Enighed om, har da ogsaa bevaret den Karakter, Lovforslaget oprindeligt havde, og jeg har derfor kunnet tiltræde disse Ændringsforslag, om end jeg ingenlunde finder, at de fremmer det, som var Formaalet, nemlig indenfor en rimelig Tidsfrist at bringe Huslejerestriktionerne til Ophør. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der jo, hvad alle her i dette høje Ting ved, har sin egen Terminologi, som ikke godt kan bebrejdes ham fortsat — den har han nu en Gang en vis Eneret paa —, har i Forbindelse med hele denne Sags Behandling i Udvalget og her i Tinget karakteriseret Forslaget, som er fremsat fra min Side i Fjor og til Dels ogsaa i Aar, som slette Forslag, og det ærede Medlem har ment, at Udvalgets Betænkning var Udtryk for en Evneløshed indenfor Venstre, som jeg havde Indtryk af egentlig talt glædede det ærede Medlem, formodentlig fordi han mente, at der derigennem var skabt en mere flatterende Baggrund for hans egen Evnerigdom, hvilket i og for sig ogsaa kunde behøves, det skal jeg indrømme det ærede Medlem. Men, som sagt, jeg skal ikke gaa i Rette med det ærede Medlem angaaende dette, thi det har ikke været saa svært hverken i Fjor eller i Aar at komme overens med ham om de Bestemmelser i alt væsentligt, som disse slette Forslag indeholdt, og det har slet ikke været saa vanskeligt heller — skønt jeg meget vel ved, at det ærede Medlem er i en lidt svær Situation, fordi han ikke tør sætte begge Ben sagligt paa Jorden i denne Sag, men staar snart paa Grundejerbenet, snart paa Lejerbenet — for det Parti, han betegnede som det evneløse, at faa det ærede Medlem med til Gennemførelsen af en Lovgivning, der til syvende og sidst forfølger det Formaal, som Venstre anser det for sin Pligt at søge forfulgt i denne Sag. De stærke Ord skal jeg i øvrigt skænke det ærede Medlem.

De Udtalelser, som fra forskellige Sider her er knyttet til Ændringsforslagene, falder, hvad Mindretalsordførerne angaar, i alt væsentligt sammen med Betragtninger, som er fremført ved Sagens første Behandling, Betragtninger, som i og for sig ikke er belyst ud fra nye Synspunkter ved de Udtalelser, som er fremsat her i Dag, og som der derfor heller ikke er Anledning til at komme dybt ind paa. Hvad angaar Forslaget om Bortfald af Bestemmelsen

om, at to Trediedeles Majoritet indenfor Kommunalbestyrelsen skulde være til Stede for Opretholdelsen af Huslejerestriktionerne, skal jeg sige, at jeg har med ikke særlig stor Sorg set et Ændringsforslag angaaende denne Bestemmelse finde Flertal indenfor Udvalget. Det er en Bestemmelse, som kun havde til Hensigt at bringe Nævnet til Ophør overalt, hvor Omstændighederne ikke var af den Art, at det var en almindelige Opfattelse indenfor Kommunen, at disse Huslejeregler vedvarende maatte opretholdes, men da det jo ikke berører Hovedsagen, nemlig denne Lovgivnings Ophør i 1925 eller for Storkøbenhavns Vedkommende senest 1926, har jeg, som sagt, uden stor Sorg kunnet tiltræde, at denne Bestemmelse bortfalder, idet der jo derigennem opnaas en Opretholdelse af Nævnene og Restriktionerne forskellige Steder, hvor man, hvis Bestemmelsen var blevet fastholdt, vilde være kommet af med dem, men da det kun kan gælde indtil det Tidspunkt, der ved Bestemmelserne i Lovens § 2 er fastsat for endeligt Ophør af alt dette, saa kunde det for mig ikke være nogen Hovedsag.

Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen kom ved denne Lejlighed ind paa, at Huslejerestriktionerne, Huslejelovgivningen, er det bestaaende, og at det er noget ganske mærkværdigt, at der skal en kvalificeret Majoritet til for at opretholde det bestaaende. Det er jo ikke andet end en Gentagelse af, hvad det ærede Medlem fremdrog ved første Behandling, og derpaa har jeg givet Svar og redegjort for min Opfattelse, som er den, at hele denne Lovgivning er en Undtagelseslovgivning; det bestaaende og det, som bør blive det bestaaende i Fremtiden, er de Forhold, som alle Dage forud for 1915 har været de gældende i det danske Samfund, nemlig Ejerens Dispositionsret over den ham tilhørende Ejendom uden Indgreb udefra. Derfor er hele det Ræsonnement, som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen paa Baggrund af Paastanden om det bestaaende anstiller her ved anden Behandling ligesom ved første Behandling, et højst mærkværdigt, jeg kan sige bagvendt, Ræsonnement, som jeg ikke kan finde har nogen som helst Rod i Virkeligheden. Mindretallet har ønsket, hvad de frivillige Overenskomster angaar, at komme tilbage enten til den tidligere under Restriktionslovgivningen bestaaende Tilstand, hvor frivillige Overenskomster var udelukkede, eller i hvert Fald i den Form, som var gældende indtil 1. April 1921, hvorefter frivillige Overenskomster